

[Poul Westergaard.]

spørgsmål om at præstere noget nyttigt og noget fornuftigt for pengene.

Vi går i den forbindelse ud fra, at regeringen i god tid før forsvarsforligets udløb i 1977 lægger op til debat om den fremtidige ordning, ellers vil vi da gerne lægge ud.

Vi mener også, at der er mange uudnyttede sparemuligheder i de meget omfattende erhvervsøkonomiske støtteordninger, hvoraf nogle er af tvivlsom værdi. Vi har noteret os, at denne tanke heller ikke er helt fremmed for socialdemokratiet.

I hele den offentlige tilskudsvirksomhed er der mange sparemuligheder på områder, der ikke kan betegnes som naturlige fællesanliggender, og der er behov for en særdeles kritisk gennemgang af alle de felter, hvor man uden fornuftig social begrundelse stiller ydelser til rådighed for befolkningen gratis eller til underbetaling, altså også til folk, der har råd til selv at betale. På den måde det foregår, skaber man kunstige behov, og det fører uundgåeligt til samfundsmæssigt ressource-spild.

Jeg vil gerne understrege — og det er for at retsforbundet ikke skal blive forvekslet med fremskridtspartiet — at retsforbundet naturligvis ønsker at værne om og sikre en god løsning af samfundets nødvendige fællesfunktioner og af hele det sociale trykghedssystem.

Jeg mener naturligvis ikke, sådan som fremskridtspartiets — eller nu hedder det vel fremskridtsbevægelsens — hr. Gede, at sygeplejersker, læger, DSB-portører, dommere og politibetjente og alle, som vi har i offentlig tjeneste, er uproduktive samfundsnyltere, der ikke selv tjener deres løn. Det er samfundsnyttige og produktive borgere, der ikke fortjener at blive lagt for had af en reaktionær politisk bevægelse. Men det, det drejer sig om, er at komme det egentlige overforbrug og overressourceforbrug ved de offentlige opgavers løsning til livs. Det må vi naturligvis gøre, fordi samfundet som helhed ikke kan være interesseret i, at dette overforbrug finder sted, for det skal betales af hele den arbejdende befolkning, og det havner før eller siden som byrder på det erhvervsliv, hvis trivsel også er forudsætningen for trykghed og velstand i vores samfund.

Så vil jeg til slut, sådan som jeg plejer, konstatere, at varige løsninger til sikring af

økonomisk stabilitet og til sikring af fuld beskæftigelse uden inflation ikke kan opnås, hvis man vil blive ved med at gå uden om jordproblemet. Vi agter om kort tid at gennemføre vores forslag til en jordreform, og vi håber på det grundlag at få en debat, der vil afsløre, hvor der måtte være politisk vilje i dette ting til virkelig at gøre noget ved den sag, og i givet fald efter hvilke retningslinjer. Vi er ikke selv på nogen måde låst fast, og vores deltagelse i septemberforliget forhindrer os naturligvis ikke i at søge et flertal sammen med andre partier om en løsning på dette vigtige problem.

Retsforbundet er parat til at deltage i det nødvendige samarbejde i dette ting om at løse de pågældende opgaver; også vi ser hen til en god og samfundsnyttig arbejdsperiode for folketinget.

Birgit Busk (U):

Jeg lyttede i tirsdags med meget stor interesse til statsminister Hartlings tale om landets aktuelle situation og naturligvis med særlig interesse til statsministerens bebudelse af regeringsplanerne i det nye folketingsår.

Jeg vil gerne sige så tydeligt, at det ikke er til at misforstå, at jeg deler statsministerens vurdering af de forhold, som vort land befinder sig i både økonomisk og erhvervs-mæssigt. Jeg vedstår derfor fuldt ud det løfte, jeg gav, da vi i septembersamlingen vedtog skattelettelsen for 1975, at regeringen kan regne med min stemme til gennemførelse af de besparelser, der skal finansiere denne skattenedsættelse. Hvis regeringen kan holde sammen på de partier, som indgik forliget i september, kan den derfor regne med stemme nr. 85 her i folketinget til gennemførelse af disse besparelser. De sidste nødvendige stemmer må regeringen selv søge at fremskaffe. Jeg håber, at de tre, der bliver tilbage fra fremskridtspartiet, også vil vedstå deres ansvar, og i øvrigt kan jeg dårlig se, hvorledes fremskridtspartiets øvrige 24 medlemmer i tinget kan gå imod sparebestrebelse. Jeg tror derfor, at regeringen vil kunne regne med et solidt flertal for sin sparepolitik.

Hvad jeg her har sagt, er imidlertid ikke ensbetydende med, at jeg synes, regeringen og forligspartierne har haft en særlig heldig hånd ved udarbejdelsen af de forslag til